

Do konce roku 2009 se při poskytnutí cenové slevy daň z přidané hodnoty odvozovala z úrovně ceny po slevě.

Např. při snížení ceny televizoru, která před slevou činila bez DPH 20 000 Kč na 10 000 Kč, se daň z přidané hodnoty

odvedla z 10 000 korun, tedy z ceny zboží po slevě.

a při 19%ní

sazbě DPH se televizor prodal za 11 900 Kč.

S účinností od ledna 2010 byl zákon o dani z přidané hodnoty – zřejmě v rámci úsilí o zjednodušení daňové legislativy - zkomplikován

vložení nového § 36a, který obsahuje ustanovení o určení základu daně ve zvláštních případech. Podle odstavce 1 je základem daně ve stanovených případech

cena obvyklá ve smyslu zákona o oceňování majetku, jestliže zdanitelné plnění uskutečníme pro osoby v zákoně vyjmenované. A mezi tyto osoby patří podle odstavce 3 zmíněného paragrafu

i osoby, které jsou v pracovně právním nebo v jiném obdobném vztahu k plátcí, tedy jeho zaměstnanci.

V praxi to znamená, že
prodá-li po 1. lednu 2010 zam

zaměstnavatel (plátce DPH) v rámci zaměstnaneckých výhod svým zaměstnancům

zboží, se kterým obchoduje, za cenu nižší než je cena za kterou zboží prodává ostatním zákazníkům, musí daň z přidané hodnoty odvést z obvyklé prodejní ceny. V uvedeném příkladu by při prodeji televizoru zaměstnanci za sníženou cenu zaměstnavatel odvedl DPH nikoliv ze základu 10 000 Kč, nýbrž z ceny obvyklé 20 000 Kč, tedy 4 000 Kč.

Je prospěšné vědět, že ke

zkomplikování zákona ne
došlo pod tlakem Evropské unie,
protože podle příslušné směrnice
Rady 2006/112/ES členské státy
mohou (ale nemusí) ve zvláštních
případech vymezit kategorie
dodavatelů a příjemců plnění, u
kterých se způsob stanovení
základu daně odvíjí od tzv. ceny
obvyklé bez daně. Nová zákonná
úprava se nelíbí zejména

odborům, které proti ní chtějí
protestovat stávkou.

Ing. Vladimír Opatrný

daňový poradce